

ΛΕΜΟΝΙΑ
ΓΕΜΟΥΡΤΖΙΔΟΥ

ΟΙ ΤΙΓΡΕΙΣ
της
ήσμονιάς

Β' ΕΚΔΟΣΗ

FYLATOS
PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Λεμονιά Γεμουρτζίδου
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2022

Συγγραφέας: ΛΕΜΟΝΙΑ ΓΕΜΟΥΡΤΖΙΔΟΥ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-XXXXX

ΛΕΜΟΝΙΑ ΓΕΜΟΥΡΤΖΙΔΟΥ

οι τίγρεις
της
ἠησμονιάς

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXII

ΑΓΝΟΝ ΧΡΗ ΝΗΟΙΟ ΘΥΩΔΕΟΣ ΕΝΤΟΣ
ΙΟΝΤΑ ΕΜΜΕΝΑΙ
ΑΓΝΕΙΗ Δ' ΕΣΤΙΝ ΦΡΟΝΕΕΙ ΟΣΙΑ

«Γνώθι σαυτόν»

Σωκράτης 469 – 399 π.Χ.

Πρέπει να είναι αγνός εκείνος,
ο οποίος μπαίνει στον ευωδιασμένο ναό·
αγνότητα δε είναι να μοιάζει
η σκέψη σου με τη σκέψη του Θεού.

(Από το ιερό της Επιδαύρου)

Ζωγραφιές

Ο Εφιάλτης ξεκίνησε	14
Συνάντησε, Άγγελο ή Δαίμονα;	38
Το πνεύμα της τρέλας	67
Υπογραφή σε καταδίκη ερωτική	99
Ανώφελες περιπλανήσεις του νου	117
Η παλαιίστρα της νύχτας	150
Γύρισε και έφυγε, αλλά έσπασε	174
Στο αιώνιο, στυγερό ποτάμι	202
Από το σκοτάδι στο φως	234

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Θα σας διηγηθώ μια ιστορία

Σε μια μεγαλούπολη του κόσμου, ένας ζητιάνος περιδιάβαινε κάποιο βράδυ στους δρόμους της. Ψάχνοντας στον κάδο των απορριμμάτων, να βρει κάτι να φάει, έμεινε το βλέμμα του για λίγο σε κάτι που λαμπύρισε.

Με έκδηλη περιέργεια, άρχισε να ανακατεύει τα σκουπίδια. Έπειτα από λίγα λεπτά, βρήκε ένα μικρό, χοντροκομμένο γυαλί. Διάπλατα άνοιξε τα μάτια του από έκπληξη και χαρά, ένωσε τυχερός για πρώτη φορά στη ζωή του, ξέχασε την πείνα του, προσεκτικά το φύλαξε στην τσέπη του και προχώρησε.

Περπατώντας, κάθε λίγο και λιγάκι το έβγαζε από την τσέπη του, το κρατούσε στα ακροδάχτυλά του και, εκστασιασμένος, κοίταζε τις χρωματιστές ακτίνες που τρεμόπαιζαν στον πυρήνα του, από τις αντανακλάσεις που δημιουργούσαν τα δυνατά φώτα του δρόμου, χτυπώντας στο διαφανές κρύσταλλο. Ο κεντρικός δρόμος έσφυζε από ζωή.

Καθώς βάδιζε και γελούσε, οι επαναλαμβανόμενες, παιδιάστικες κινήσεις του τράβηξαν την προσοχή και το ενδιαφέρον ενός άνδρα.

Ο άγνωστος τον πλησίασε και τον ρώτησε τι κάνει.

«Παίζω μ' ένα μαγικό γυαλί», του απάντησε ο ζητιάνος.

Αστράψε στο βλέμμα του ξένου το κρύσταλλο που κρατούσε στα χέρια του ο κουρελής· μισόκλεισε τα μάτια του γιατί η λάμψη του τον ζάλισε και του ζήτησε να το αγοράσει.

Έπειτα από πολλές προσφορές, ο ζητιάνος δέχτηκε

και πούλησε στον άγνωστο άνδρα το γυαλί, που είχε στη χούφτα του, για εκατό δολάρια.

Το κρύσταλλο ήταν ένα από τα μεγαλύτερα διαμάντια στον κόσμο.

Βρέθηκε στα σκουπίδια...

**Η συγγραφέας,
Λεμονιά Γεμουρτζίδου**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στα έγκατα της γης, στο βασίλειο του θανάτου, στη χώρα των νεκρών, στο έρεβος του κάτω κόσμου, βασιλιάς είναι ένας Ολύμπιος θεός. Ένας θεός αδέκαστος και τρομερός, που το όνομά του και μόνο, προκαλεί φόβο, αποστροφή και δέος στους θνητούς.

Αδάμαστος. Αόρατος. Αμείλικτος. Δίκαιος. Δυνατός. Θλιμμένος. Μισητός. Σκοτεινός. Φοβερός...

Ο θεός Άδης.

Στη γη περπατούσε με την ανάλαφρη περπατησιά της η κόρη μιας θεάς, η Περσεφόνη. Θαυμαστή και ξακουστή για το κάλλος της, έπαιζε με τις κόρες του Ωκεανού και μάζευε λουλούδια. Θαμπώθηκε από τη μοναδική ομορφιά ενός νάρκισσου που δημιούργησε η Γη, για να ευχαριστήσει τον αχόρταγο Άδη και για να πλανέψει την κόρη.

Η Περσεφόνη, άπλωσε τα χέρια της να αγγίξει τον ξεχωριστό νάρκισσο, και άνοιξε η Γη, και πετάχτηκε από μέσα της ο γιος του Κρόνου. Ο Νυχτερινός βασιλιάς του χθόνιου κόσμου πάνω στο χρυσό άρμα του, που το τραβούσαν τα κατάμαυρα, αθάνατα άλογά του. Ο Άδμητος θεός άρπαξε την κόρη.

Μήτε θεοί, μήτε θνητοί άκουσαν τις σπαραχτικές κραυγές της Περσεφόνης. Ο Ολύμπιος θεός την κατέβασε στον κάτω κόσμο τα παλάτια και την έκανε γυναίκα του.

Η θεά της γεωργίας - και μητέρα της κόρης - που άρπαξε με δόλο ο Άδης, η Δήμητρα, βαρυπενθούσα, τυλιγμένη με μαύρα πέπλα, θρηνούσε με ραγισμένη καρδιά και, γυρεύοντας την Περσεφόνη, έψαχνε εννέα μερόνυχτα σε ουρανό, σε θάλασσα, σε γη. Χωρίς να τη βρίσκει πουθενά, γεμάτη οργή και απόγνωση, απειλούσε θεούς και θνητούς πως θα καταστρέψει την πλάση.

Ο παντοδύναμος πατέρας θεών και ανθρώπων, ο θεός

Δίας, όταν είδε τη θλίψη και την οργή της θεάς, μεσολάβησε στον αδελφό του, Άδη, για να επιστρέψει η Περσεφόνη στον κόσμο των ζωντανών. Προέτρεψε όμως τον θεό, να ξεγελάσει την όμορφη κόρη δίνοντάς της να φάει έξι σπυριά από τον μαγεμένο καρπό ενός ροδιού, με σκοπό να την παγιδέψει, ώστε να επιστρέψει στον κάτω κόσμο και να μένει έξι μήνες στα σκοτεινά παλάτια με τον Κρατερό θεό, ενώ τους υπόλοιπους έξι μήνες, να ζει πάνω στη γη με τη μητέρα της, θεά Δήμητρα.

Στον θεό Άδη, αξίζουν η ευγνωμοσύνη, ο θαυμασμός και οι προσευχές των θνητών, γιατί από εκείνον εξαρτάται ο θάνατος και η αναγέννηση της φύσης. Ό,τι φυτρώνει, ό,τι καρποφορεί στο εύφορο χώμα, είναι το δώρο του σε αυτούς. Δε δίνει όμως μόνο την τροφή από το έδαφος, αλλά και τον πλούτο από τους κόρφους της γης· τα πολύτιμα μέταλλα και τα ακατέργαστα ορυκτά πετράδια.

Ο Εύβουλος θεός προσφέρει την ευκαιρία στους θνητούς να ευτυχίσουν, να πλουτίσουν και να ευημερήσουν. Ο Ευεργετικός θεός έγινε φίλος των ανθρώπων, διευκολύνοντας τη ζωή τους με την ευφορία που σκορπίζει απλόχερα στην τροφό γη.

Τώρα το όνομά του δεν είναι Άδης, αλλά Πλούτων.

Ο θεός Πλούτωνας. Μία έκφραση γενική και αόριστη. Πολύπλοκη. Ένας συμβολισμός των κρυφών δυνάμεων που διέπουν το σύμπαν. Των άυλων δυνάμεων που εποπτεύουν τον θάνατο και την αναγέννηση.

Ένα σύμβολο του πλούτου, της δυστυχίας, της σεξουαλικής έκφρασης, του μυστηρίου της ύλης, του μυστηρίου της ψυχής.

Μία σαγηνευτική και τρομαχτική οντότητα που καταστρέφει και ανασυνθέτει, αδιάκοπα, τους ρευστούς συνδυασμούς της αιώνιας ουσίας.

Πετάχτηκε τρομαγμένη και ξέφυγε από την αγκαλιά του Εφιάλτη που την τυραννούσε ώρα πολλή. Δάγκωσε ο φόβος την ψυχή της, χτυπούσε η καρδιά της δυνατά στο στήθος της και κόντεψε να σπάσει, έτρεμε το κορμί της και το έλουζε κρύος ιδρώτας. Αναστατωμένη, σκούπισε το μουσκεμένο πρόσωπό της στο πουπουλένιο μαξιλάρι, ανακάθισε στο μαλακό στρώμα και περίμενε να ηρεμήσει, να σβήσει ο πανικός, να φύγει η φοβέρα που την πάγωσε μέσα στον βαθύ ύπνο της.

«Πάλι το ίδιο όνειρο... τρεις νύχτες το ίδιο εφιαλτικό όνειρο βλέπω. Τι να σημαίνει άραγε;» αναρωτήθηκε σιωπηλά. Χτένισε με το βλέμμα της το αγαπημένο δωμάτιο και σκάλωσε η ματιά της στο μικρό ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο. «Πάλι δεν άκουσα το ξυπνητήρι. Η μητέρα ξανά θα μου γκρινιάξει, που δε θα φάω το πρωινό μου. Πρέπει να βιαστώ, για να ετοιμαστώ. Σε λίγο θα περάσει να με πάρει η φίλη και συμμαθήτριά μου, να πάμε μαζί στο σχολείο», σκέφτηκε. Ξεσκεπάστηκε παραμερίζοντας την αφράτη ρουμπινί κουβέρτα και σηκώθηκε μεμιάς από το καρυδένιο κρεβάτι...

Η μέρα γλυκοχάραξε και αρμένισε. Η πόλη ξύπνησε για τα καλά. Στο ζεστό πρωινό του Μάη, άνθρωποι περπατούσαν και αντάμωναν, έλεγαν χαμογελαστοί «Καλημέρα»· πήγαιναν στις δουλειές τους. Φωνακλάδικα παιδιά, που προχωρούσαν ζωηρά στα πεζοδρόμια, έδιναν μια ξεχωριστή νότα στο πέρασμά τους. Η φύση ήταν στις μεγάλες δόξες της· πουλάκια πετούσαν ολόγυρα και κελαηδούσαν γλυκά με τις φωνούλες τους. Πολύχρωμες πεταλούδες, ακούραστες μέλισσες, όμορφες πασχαλίτσες, ενοχλητικές μύγες, έστησαν τον ασταμάτητο, ανέμελο χορό τους. Αγουροξυπνημένες γυναίκες σκάλωναν

τα σκεπάσματα και τα στρωσίδια τους στα κάγκελα των μπαλκονιών, να δουν το φως του ζωοδότη ήλιου και να πάρουν καθαρό αέρα. Μυρουδιές από ανθισμένα λουλούδια, ώριμα φρούτα, φρέσκα λαχανικά, βότανα, μπαχάρια, ακονισμένο σίδηρο, πριονίδι, λαδομπογιά, ασβέστη, δέρμα, μπουγάτσα, σιροπιαστά γλυκά, φρεσκοψημένο ψωμί, σουσαμένιο κουλούρι, ανακατεύθηκαν και πλανήθηκαν στο ανοιξιάτικο αεράκι.

Τα δύο όμορφα, ψηλόλιγνα, συνομήλικα κορίτσια, το ένα ξανθό, το άλλο μελαχρινό, περπατούσαν πλάι-πλάι τον γνώριμο δρόμο του σχολείου. Φορούσαν τη μπλε σχολική ποδιά με το βαμβακερό άσπρο γιακαδάκι και βάραιναν οι δερμάτινες μαθητικές σάκες στα χέρια τους, γεμάτες βιβλία, τετράδια, μολύβια. Το ένα κορίτσι χαρωπό, μιλούσε συνέχεια, το άλλο κορίτσι βάδιζε σιωπηλό, σκεφτικό πολύ.

«Καλέ, τι έπαθες; Τι έχεις εσύ σήμερα και δε μιλάς καθόλου;» τη ρώτησε η φίλη και συμμαθήτριά της.

«Άσε, μην το συζητάς! Βλέπω τρία συνεχόμενα βράδια το ίδιο άσχημο όνειρο και είμαι τρομοκρατημένη. Δεν μπορώ να βγάλω άκρη από αυτό», γύρισε και της αποκρίθηκε.

«Τι όνειρο είδες, καλέ;» ξαναρώτησε με περιέργεια η φίλη της.

«Είμαι σε ένα μέρος ψηλά που δεν μπορώ να ξεχωρίσω τι είναι, δεν ξέρω πού ακριβώς βρίσκεται και ολόγυρα το κλείνει ένα χτιστό τοιχάκι που φθάνει μέχρι τη μέση μου. Έχει απόλυτο σκοτάδι και παντού είναι απλωμένη μια άγρια, παγωμένη, ερημιά θανάτου. Ένα ανθρωπόμορφο μαύρο κτήνος θέλει να μου κάνει κακό. Μόλις απλώνει τα χέρια του επάνω μου, εγώ ξυπνάω. Αυτό συνέβη τα δύο πρώτα βράδια στον ύπνο μου, αλλά το τρίτο βράδυ, δηλαδή εχθές, το όνειρο έγινε πιο τρομαχτικό.

»Το ανθρωπόμορφο τέρας, μουγκρίζοντας, άπλωσε τα πελώρια χέρια του με γράπωσε και με τράβηξε κοντά του. Σε μια λιγοστή στιγμή, που με κοίταξε με τα κίτρινα μάτια του, μου φάνηκε πως είδα, στην απόκοσμη λάμψη τους, τη

θλιβερή αθλιότητά του, τη φοβισμένη μοναξιά του, την κολασμένη ανησυχία του, την άηχη αγριότητά του. Η πρώτη αφελής αντίδρασή μου ήταν να το απωθήσω, μα γέλασε σαρκαστικά και αμέσως, με έσφιξε στο τραχύ στέρνο του. Το δασύ τρίχωμα και η βρωμιά του, με πνίξανε και μου κόψανε την ανάσα. Πήγα να φωνάξω, θέλησα να ελευθερωθώ, μα σάστισα! Κοκάλωσα από τον φόβο μου, η φωνή μου δεν έβγαινε, βουβάθηκα από τον πανικό μου...

»Αναπάντεχα, ξέφυγα από την απόξενη αγκαλιά του και άρχισα να τρέχω. Αλλά μάταια έψαχνα να βρω διέξοδο, να δραπετεύσω. Το παγωμένο σκοτάδι ήταν απέραντο και δεν έβλεπα απολύτως τίποτα.

»Ένωσα ξανά το μαλλιαρό χέρι του στον ώμο μου κι ανατρίχιασα. Κι αφού δεν μπορούσα να γλιτώσω με άλλον τρόπο, πέρασα το τοιχάκι και έπεσα στο κενό. Τότε ξύπνησα!»

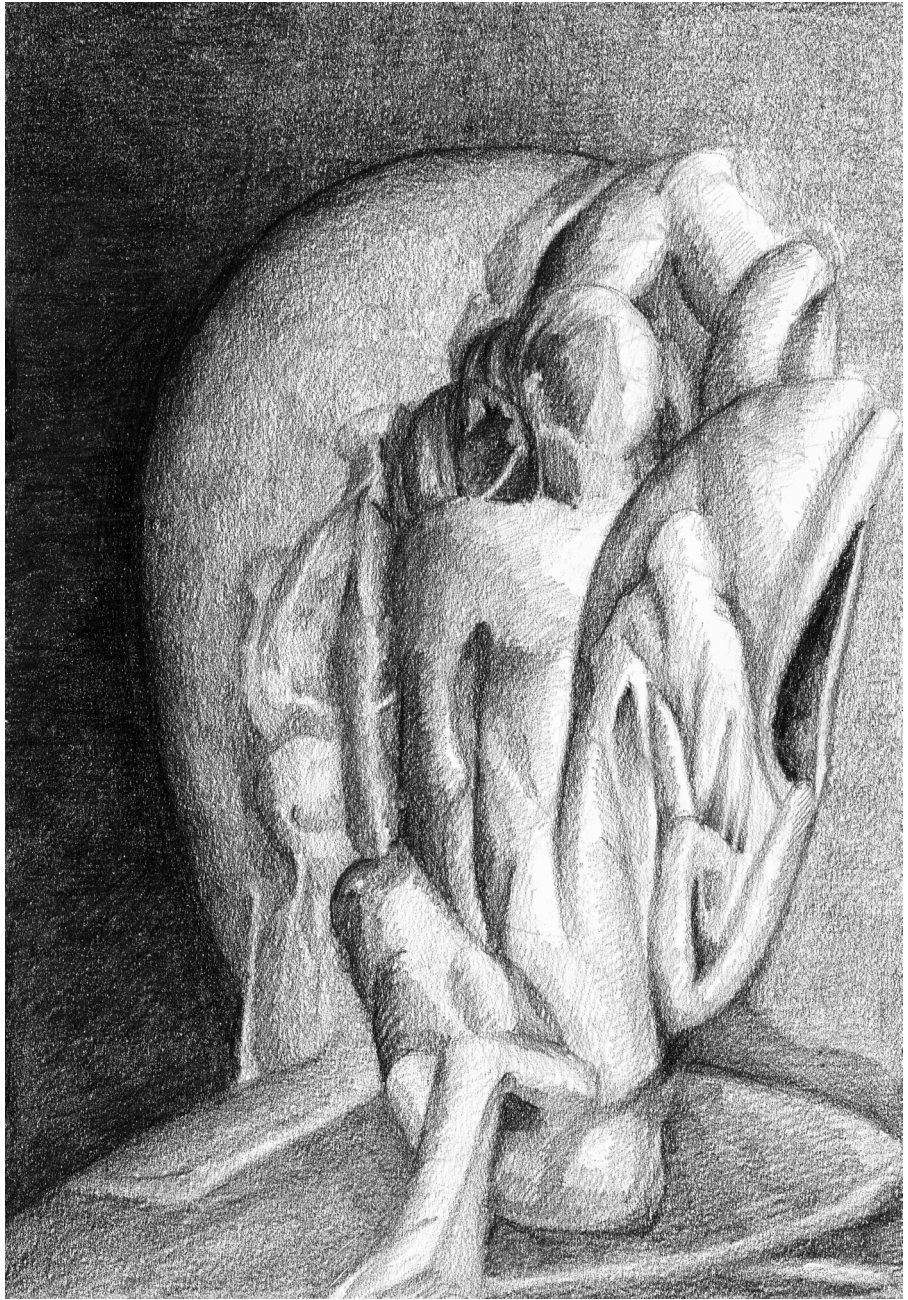
Η συμμαθήτριά της, αφού πρώτα άκουσε με προσοχή τον εφιάλτη που της αφηγήθηκε, πήρε μια βαθιά ανάσα, κι ύστερα, σαν μάντισσα κακών οιωμών, της είπε:

«Η γιαγιά μου λέει, πως αν κάποιος σε τρεις συνεχόμενες νύχτες δει το ίδιο όνειρο στον ύπνο του, μίλησε το πεπρωμένο του. Σίγουρα θα πραγματοποιηθεί και στη ζωή του. Κανένας ποτέ του δεν μπόρεσε να ξεφύγει από αυτό που του έγραψε η μοίρα του, την ώρα που γεννήθηκε».

Το κορίτσι στο άκουσμα της προφητείας, ρίγησε.

Τα χρόνια της, δεκατρία.

Το όνομά της, Λευκή.

Ο Εφιάλτης ξεκίνησε

Το κορίτσι ήταν το μοναδικό παιδί μιας αρκετά ευκατάστατης οικογένειας. Το πατρογονικό αρχοντικό τους βρισκόταν στην καρδιά μιας περιποιημένης καταπράσινης αυλής με λιθοστρωμένα δρομάκια. Το πέτρινο τοιχάκι, που την περιστοιχίζε, άφηνε χώρο στη δίφυλλη σιδερένια αυλόπορτα, που έβγαζε στο πλακόστρωτο υπόστεγο του αυτοκινήτου, και λίγο πιο εκεί, ξανάφηνε χώρο στη μικρή κεντρική είσοδο του περιβόλου. Πίσω από το σπίτι είχαν το φροντισμένο κηπάριο των ζαρζαβατικών και το μεγάλο περιβόλι, όπου ευδοκιμούσαν οπωροφόρα δένδρα μαζί με μερικές πολυανθούσες λεμονιές, δύο πολύχρονες αμυγδαλιές, μία φουντωτή φλαμουριά και μία πανύψηλη καρυδιά. Κάθε Άνοιξη, στα παρτέρια της αυλής και στο εύφορο χώμα τους, άνθιζαν βιολέτες, τουλίπες, κρίνα, υάκινθοι, μενεξέδες, πανσέδες...

Στα δρύινα υποστυλώματα, από το κεκλιμένο στέγαστρο στο προαύλιο του σπιτιού, περιπλέκονταν οι τριανταφυλλιές, το αγιόκλημα, η αμπέλωψις, το χωνάκι, τα γιασεμιά, οι περικοκλάδες, ενώ δίπλα στα σκαλοπάτια υπήρχε ένα παλιό μαντεμένιο καζάνι γεμάτο λασπόνερα και στην επιφάνειά του επέπλεαν νούφαρα. Κεραμικές γλάστρες με αζαλέες, καμπανούλες, ορτανσίες, στεφανωτή, αμαρυλλίδα, ζέρμπερα, στόλιζαν την τεράστια βεράντα και, σαν μεθυστικό σύννεφο, σκόρπιζαν τις ευωδιές τους στην ατμόσφαιρα της μονοκατοικίας. Κοντά στην είσοδο του περιβόλου ήταν η μικρούλα πέτρινη στέρνα, με την κόκκινη τουλούμπα της γεώτρησης με το αρτεσιανό νερό, και λίγο παραπέρα, έστεκε περήφανα και άπλωνε βαθιά τις ρίζες της στη γη μια θεόρατη μουριά. Στα δυνατά κλαδιά της ήταν τυλιγμένα τα χοντρά σχοινιά μιας ξύλινης κούνιας. Σε αυτό το πανέμορφο περιβάλλον μεγάλωσε και ονειρεύτηκε η μονάκριβη θυγατέρα τους.

Ενάρετος, βαθυστόχαστος και σπλαχνικός ο πατέρα της. Το ακλόνητο στήριγμα, που παραμέριζε κάθε κίνδυνο, κρατούσε την τάξη και την ηρεμία στο σπίτι του και επαγρυπνούσε για το καλό της οικογένειας. Προστατευτικά, βοηθούσε στα προβλήματα και στις αγωνίες του παιδιού του, διατηρούσε αμείωτο το ενδιαφέρον του στην εξέλιξη και στην ποιότητα του χαρακτήρα του, έδωχνε μακριά τυχόν φόβους του, συντηρούσε πάντα την ελπίδα για το καλύτερο. Με μια του μόνο κουβέντα, έδινε στην κόρη του να καταλάβει και να κατανοήσει τα ακατανόητα και, μερικές φορές, τα αναπάντητα, μυστηριακά ερωτήματα της ζωής και του θανάτου.

Σύζυγος πιστός, σύντροφος εξαιρετικός, άνθρωπος με ανοιχτό μυαλό και φιλοσοφημένο νου· δημιουργικός, εργατικός, τίμιος. Το *παν μέτρον άριστον*, ήταν ορόσημο στη ζωή του, εκτιμούσε τους συνανθρώπους του, συμπονούσε τους αναξιοπαθούντες, αγαπούσε τη φύση και τα ζώα, συγχωρούσε τους εχθρούς του και δε φόρτιζε με κακίες την υπόστασή του. Έθετε με γνησιότητα τις βασικές ηθικές αρχές στην ανέπαφη ψυχосύνθεση του παιδιού του και ταυτόχρονα, το συμβούλευε να αποφεύγει τις κακές παρέες, να μη συχνάξει σε κακόφημα μέρη, και ποτέ μα ποτέ, να μην αμαυρώσει ούτε την υπόληψή του, ούτε το όνομα της οικογένειάς. Ρωμαλέος, αρχοντικός, είχε καλοσύνη στην καρδιά του και ήθος στην ψυχή του. Κρατούσε επάξια σεβαστή θέση μέσα στη μικρή κοινωνία όπου ζούσαν.

Όμορφη και χρυσοχέρα κυρά, ρομαντική και ευαίσθητη γυναίκα, φιλόξενη και καταδεχτική οικοδέσποινα, αξιαγάπητη και έμπιστη φίλη η μητέρα της. Φρόντιζε το σπιτικό της, αγαπούσε και εκτιμούσε τον άνδρα της, μεγάλωνε με σιγουριά και στοργή τη μοναχοκόρη της και τη λάτρευε. Το αρχέγονο πρότυπο της μάνας· ανά πάσα στιγμή μπορούσε να διαβάσει, σαν ανοιχτό βιβλίο, το παιδί της. Σε κάθε δύσκολη ώρα της κόρης της, γινόταν προσιτή με το φέρσιμό της, κατανοούσε τις ανάγκες της, έστεκε άμεμπτα δίπλα της και αμερόληπτα τη συμβούλευε.

Της έλεγε να είναι πιστή στις αξίες της, στα ιδανικά της, στις αρχές της, στα πιστεύω της, επειδή παίζουν πρωτεύοντα ρόλο και είναι τα απαραίτητα εφόδια για την ψυχική ανάταση και την ποιοτική εξέλιξη της ζωής. Της τόνιζε να σέβεται τον εαυτό της, τους ανθρώπους που συναναστρέφεται, και όχι μόνο, να μην παραβιάζει τους νόμους αναίτια, αλόγιστα και δόλια· να προφυλάγει τα σεπτά, άγια δώματα της ψυχής της.

Ως καλόκαρδη γυναίκα, έδωσε καλή ανατροφή στο τρυφερούδι της και, ως αξιέπαινη μάνα, είχε ανεπτυγμένο στο έπακρο το μητρικό φίλτρο. Έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της, να δώσει στο παιδί της να καταλάβει με τον πιο απλό τρόπο, ότι πρέπει πρώτα να γίνεται αντικειμενικός παρατηρητής στα γεγονότα και στα προβλήματα, ώστε να μην επηρεάζουν την κρίση του και έτσι να μπορεί ευκολότερα, να βρίσκει λύσεις.

Πού και πού υπενθύμιζαν στην κόρη τους, να έχει θάρρος στη ζωή και άποψη, να είναι ακριβοδίκαιη με τον εαυτό της και με τους άλλους ανθρώπους, τίμια, φιλεύσπλαχνη, μετρημένη. Να μην προσβάλει κανέναν, να βαδίζει πάντα σε φωτεινούς δρόμους, να μην παίρνει βιαστικές και επιπόλαιες αποφάσεις, και προ πάντων, να προσέχει να μη λοξοδρομήσει και χάσει την πορεία της.

Στο σπιτικό τους κυριαρχούσαν και εξισορροπούσαν τις τυχόν δυσαρμονίες, η εμπιστοσύνη, η σιγουριά, ο σεβασμός, η στοργή, η ειλικρίνεια. Παρέμενε άσβεστη η φωτιά στην οικογενειακή εστία, για μια ζωή πλουσιοπάροχη, γεμάτη θαλπωρή, ευτυχία, ευημερία· με ανθρώπους καλόβολου, καλόγνωμους, απλούς και ενωμένους με τον δυνατό δεσμό της αγάπης.

Φυσιογνωμία ανήσυχη και ονειροπόλα η θυγατέρα τους, μεγαλωμένη με τα παραμύθια που εκφράζουν και κεντάνε τις βαθιές αλήθειες, που είναι κρυμμένες κάτω από την κίβδηλη επιφάνεια του μύθου και του θρύλου. Μυθεύματα με μοναδική πλοκή αλληγορίας και πραγματικότητας, που κρύβουν μέσα τους το ληθαργικό και το αταβιστικό, το ιδεατό και το αισθαντικό, το σαπρό και το άχραντο, το εγωιστικό και το αλτρουιστικό, το ετοιμοθάνατο και το αγέννητο.

Ο ανυπέρβλητος φανταστικός κόσμος του παραμυθιού, σε παρασύρει στη μαγεία του και σε συναρπάζει με τα πιο απίστευτα και τα πιο απίθανα γεγονότα. Χρησιμοποιεί στις ιστορίες του το οριακό σημείο ανάμεσα στη λογική και το συναίσθημα, την πάλη με το συνειδητό και το ασυνείδητο, τον πόλεμο με το καλό και το κακό, την περιπέτεια και την κατάκτηση, την ομορφιά και το ήθος, τα ερωτήματα και τον προβληματισμό, την τύχη ως γέφυρα που ενώνει το φως με το σκοτάδι.

Το εξωπραγματικό, σπάζοντας τα δεσμά της λογικής, προκαλεί την παιδική φαντασία, την εξάπτει, τη φοβίζει και τη συγκινεί. Το παραμύθι είναι πλημμυρισμένο με μαλαματένια στολίδια και χρυσάφια, ενώ δράκοι με πύρινες γλώσσες φυλάσσουν σπηλιές γεμάτες πολύτιμους λίθους και αμύθητους θησαυρούς, νεράιδες με μαγικά ραβδάκια λυτρώνουν την ερωτική θλίψη, ξωτικά με το χάρισμα της γιαιτρειάς εξαφανίζουν τα τραυματικά συναισθήματα και τις οδυνηρές ψυχικές καταστάσεις, ανιδιοτελείς ήρωες με ατσαλένια σπαθιά και με έντονο το αίσθημα της υπεροχής, μάχονται μέχρι εσχάτων, για να νικήσει το κοινό συμφέρον· μα και κακά ξεμπερδέματα με μάγισσες και μάγους, που μεταμορφώνονται σε φωτιά, σε βροχή, σε χαλάζι, σε ομίχλη, σε μαγικό νερό· σε φίδια, σε

ζώα και πουλιά που μιλάνε. Αλήθειες που κρύβονται στο στοιχειωμένο δάσος με τις οργισμένες ρεματιές και τα παράξενα δένδρα με τα σκιερά φυλλώματα, που αιχμαλωτίζουν το φως του ήλιου και κρύβουν από τα μάτια τα ξεχωριστά μονοπάτια που πρέπει να διαβείς, για να ξεφύγεις από τα βαθιά λαγούμια, τα αρπαχτικά κοράκια και τον κρυμμένο, κακό λύκο.

Το καταχωνιασμένο σεντούκι στην κρύπτη του γυάλινου παλατιού κρύβει χίλιους πάπυρους με χίλια μυστικά. Θα παιδευτείς, μα και θα διδαχθείς, εάν περάσεις την αόρατη απαγορευμένη πόρτα, για να κλέψεις το πανάρχαιο κλειδί που από τη μια μεριά ξεκλειδώνει δρόμους ονείρων, ενώ από την άλλη κλειδώνει ερμητικά σε μολύβδινα μπαούλα εφιάλτες. Η πύλη του μαγεμένου λάχανου ανοίγει στην αρχή του μισοφέγγαρου, όταν στον νυχτερινό ουρανό φέγγει από νωρίς το αστέρι του θρήνου, ο Εσπερινός. Προτού κλείσει η πύλη, πρέπει να προλάβεις να κατέβεις τα σκαλιά, να βρεις το θαυματουργό βοτάνι και να φύγεις το χάραμα, όταν το λιοντάρι του ουρανού, ο Αυγερινός, βρυχάται και τραντάζει τα θεμέλια της γης. Αν κλείσει η πύλη και χάσεις την ευκαιρία του γυρισμού, πρέπει να περιμένεις έως ότου ξανανοίξει την επόμενη φορά, αφού πρώτα η άκρη από το σπασμένο νύχι της κυρά Σελήνης στολίζει τον βραδινό ουρανό και μόλις εμφανισθεί στο στερέωμα, το πρώτο και λαμπρότερο άστρο του δειλινού, ο Αποσπερίτης. Αλλά και το ξημέρωμα, μόλις το τελευταίο αστέρι, ο Φώσφορος, αποχαιρετά με βροντές κι αστραπές τη νυχτιά, δίνοντας τη θέση του στην Αυγούλα, που έφυγε από του πανώριου Τιθωνού την αγκαλιά, για να ανοίξει διάπλατα τη θύρα της ανατολής.

Η άνηβη κόρη, άκουγε συνεπαρμένη την υπέροχη αφήγηση της μητέρας της, αλλά, όταν τελείωνε η μαγευτική διήγηση, νόμιζε ότι χάθηκε και πέρασε οριστικά το θαυμάσιο, αφήνοντάς την με μια νοσταλγική διάθεση και με μια περίεργη μελαγχολία. Και όταν έκλεινε η πόρτα του παραμυθιού και η πιτσιρίκα έμενε από έξω, έπλαθε

μοναδικές ιστορίες στη φαντασία της, συνδυάζοντας το ωραίο με το εξωτικό, την αληθοφάνεια με τη μυθοπλασία, το υπερφυσικό με το μυστήριο.

Το δεκατριάχρονο κορίτσι ήταν ευαίσθητο, ιδιόρρυθμο άτομο, με εσωστρεφή χαρακτήρα, αλλά είχε ζωηρή, ατίθαση συμπεριφορά. Μια λυγερόκορμη, μελαχρινή καλλονή, όμορφη σαν τα κρύα τα νερά. Σε καθήλωνε με το σπινθηροβόλο βλέμμα της, τον άμεσο τρόπο έκφρασής της, τα έξυπνα λόγια της. Όποιος την κοίταζε, έφερνε ένα πλάσμα από έναν άλλον κόσμο στη θύμησή του...

Ένα αερικό. Μια πεντάμορφη νεράίδα λες και έχτισε το παραμυθένιο κάστρο της σε εκείνη τη μεριά της γης, ώστε να περάσει μακάρια την απίστευτη, θαυμαστή ζωή που της δόθηκε.

Έπειτα από μία εφιαθτική πορεία ζωής
και μετά από μία ειδικρινή κατάθεση
ψυχής, κατόρθωσε, όπως ο Φοίνικας,
το δυνατό πλάσμα του ήλιου
και της φωτιάς, να ξαναγεννηθεί
πιο δυνατή και πιο αληθινή
μέσα από τις στάχτες της.